

De Ebes nem engedte, ismét nem engedte, nem hozott semmit, és hetekig-hónapokig nem is találták; még a Gulyás testvérek által rögzített torokszorító vallomás sem kerülhetett a filmbe. És újra a betegségek, a gerincműtétek, magánéleti válságok, a munkahelyek közti hányódás, végül a rokkantnyugdíj nyomorúságos menedéke. A „másik” Petri, aki miatt az anyai Csathó nevet fel kellett vennie, közben diadalmasan tért vissza belső emigrációjából, Rikénél meg maradt az évi négy-öt vers a Tiszatájban, olykor a Kortársban; legteljesebb versgyűjteménye ma is az 1979-es szegedi antológiában, a Gazdátlan hajókban olvasható. Él tovább a „vidék vidékén”, írja végletekig lecsupaszított nyelvű, atommag-tömörségű verseit, és most már – a sajátja helyett – időközben felnőtt fia, Petri Vereb Gábor pályafutását egyengeti. Tanúja voltam egy közös fellépésüknek – torokszorító volt az is.

Mit kívánhatnék Petri Csathó Ferenc sok vihart kiállt hajójának, összegyűjtésre, kiadásra váró életművének? Egy csendes öblöt, termékeny, nyugodt éveket, és a kötetet – a KÖTET-et –, de most már igazán, mindannyiunk öröme, vigaszul az elvesztett-eltett évekéért.

